

Rumænien og Ukraine 2008

Skrevet af Hanne & Leif (1439)

Vi har i 2 måneder kørt Rumænien og Ukraine tyndt helt ned til Krim. Lysten fik vi, da vi deltog i Ruslandsturen 2007, hvor vi kørte gennem det nordlige Ukraine. Det har været en så stor oplevelse og en helt vidunderlig tur, at vi gerne vil dele nogle af vores oplevelser med jer.

Vi startede den 1. juli hjemmefra og kørte over grænsen til Rumænien ved Oradea tidligt om morgenen den 4. juli. Det gik nemt – et kig i passet og i bilen – og så kunne vi køre videre. Vi gik en tur i byen, en sød by med mange butikker og små vekselhuse – samme kurs over hele linien. Det var gratis at veksle. Vejen videre frem var fin. Den gik gennem alle store og små byer, hvor der kørtes med hestevogne og oksekærre mange steder. Til aften når vi til Cluj-Napoca.

Den 5. juli kørte vi videre sydpå. Her var bjerge og skønne små byer. Vi når til Hunedoara, hvor vi så Corvin-fæstningen med vældige tårne og spir i lange baner. Herefter kørte vi ind til byen og fandt en information – manden talte engelsk og oplyste om, at der var en campingplads ca. 5 km derfra, men at der også var en stor parkeringsplads midt i byen, hvor vi roligt kunne overnatte, ja faktisk kunne vi roligt overnatte hvor som helst i Rumænien blot ikke i Bukarest. Om aftenen gik vi en tur i byen, hvor det vrimlede med brudepar og deres gæster. Det var rigtig festligt. Senere fandt vi ud af, at det gjorde der faktisk både fredag og lørdag overalt.

Den 6. juli kørte vi videre sydpå til Orsova. En flot tur med bjerge på op til 2.200 m på begge sider. Fandt en dejlig parkeringsplads langs floden Donau, som danner grænse til Serbien. Vi har her haft en strækning på 100 km vejarbejde, så vi var lidt trætte. Vejret er dejligt ca. 29 grader.



Næste morgen kørte vi videre langs floden til Drobeta Turnu Severin, hvor vi drejede nordpå op gennem Jui-dalen. Vi mødte både oksekærrer og mange hestevogne undervejs. Der var skønne



små byer, hvor folk hentede vand ved landsbybrønde og sad på små bænke foran deres huse og snakkede. Der var så betagende. Bønderne gik tur med deres får, køer eller geder rundt på de kæmpestore arealer. I de større byer kunne man se Ceausescus betonbyggerier – ganske forfærdeligt. Vi overnattede i Horezu. Her var megen flot keramik, så jeg måtte have et par skåle med hjem.

Den 8. juli kørte vi til Arefu, hvor Draculas ægte fæstningsruin ligger. Vi gik de 1.400 trin op til



borgen i 32 graders varme, men det var al besværet værd. Derefter kørte vi videre langs en opdæmmede flod – 166 m - op til bjergpasset Bâlea Lac ca. 2.200 m, med evig sne i vejkanterne og hundekoldt, men alligevel var der flere, der overnattede i små telte. Passet er lukket om vinteren. Vi kørte ned i varmen og overnattede på en TIR-plads.

Den 9. juli kørte vi til Sibiu, en skøn by bag tykke mure. De 3 torvepladser er et monument for sig. I Medias fandt vi kirketårnet, hvor Dracula sad fængslet. Videre til Sighioara, byen hvor Vlad Tepes (Dracula) blev født. En flot by bag meget store og tykke mure. Vi parkerede neden for byen, hvor vi også overnattede.

Den 10. juli kørte vi gennem Fâgâras-bjergene – en utrolig smuk tur til Brasov, som er klemt inde mellem 2 bjerge. I Bran så vi Draculas Slot bygget i 1377-82, sødt og romantisk. Slottet tjente som sommerresidens for den kongelige familie frem til 1947. Derefter kørte vi til Targoviste, hvor vi overnattede.

Den 11. juli prøvede vi at finde det sted, hvor Ceausescu og hans kone blev skudt. Vi spurgte i en lille kiosk, men inden de fik tænkt sig om, for den ene af damerne ud på vejen og stoppede en bil. Det var en hun kendte. Han kørte foran os de ca. 3 km ud til det militærkompleks, hvor det skete. Vi kunne desværre ikke komme ind og se stedet, men vagterne fortalte, at det var bag det hus, vi stod foran. Vi kørte derfor videre til Bukarest, hvor vi hurtigt og nemt fandt campingplad-



sen. Her var 3 franske og 1 engelsk camper, en del telte og mange små hytter. Alt var fint og rent.



Ved indskrivningen spurgte vi, hvordan vi kom ind til byen. Jo, vi skulle tage bussen lige uden for. Den kørte helt ind til centrum. Desværre var busbilletterne udsolgt, men vi kunne tage chancen og stå af ved lufthavnen, hvor man kunne købe billetter. Så langt, så godt. Vi tog chancen helt ind



til byen. Det kostede 100 leu. Busbilletten 1 leu = 2 kr. Bukarest er en flot by med mange mindesmærker, store bygninger og brede veje. Med fingeren i parløren så vi det, vi kunne nå den første dag og tog tilbage til campingpladen ved 17-tiden, efter at have købt rigeligt med busbilletter til næste dag.

Næste dag så vi Det kommunistiske Partis hovedkvarter, hvor Ceausescu holdt sin sidste tale, inden han blev fanget og skudt. Så gik vi hen til Bukarests første shoppingcenter Unirea, imponerende. Herfra tog vi en taxi ud til Landsbymuseet. Da vi kørte forbi Triumfbuen og indgangen for



2. gang, spurgte vi, hvad det skulle betyde. Manden blev sur og stoppede, hvorefter han forlangte 60 EUR for ca. 3 km. Da vi ikke ville betale, ville han ringe til politiet, hvilket vi syntes, var en rigtig god ide. Så smed han regningen over til os. Den var i mellemtiden kommet ned på 20 leu, hvilket også var for meget. Vi havde jo ikke bedt om en dobbelttur – åh. Landsbymuseet, som består af 300 huse fra 1700 – 1900 tallet, må man ikke snyde sig selv for.

Den 13. juli kørte vi fra Bukarest ad ringvejen, som lå tæt på campingpladsen og kom til Donaukanalen, som vi fulgte et godt stykke. Vi nåede ud til Sortehavet ved Constanta og drejede sydpå, da vi ville starte i den sydlige ende. Vi fandt dog ingen parkeringsmulighed eller campingplads der og begyndte at køre nordpå. Vi drejede ned i Constinstesti, som vi på kortet kunne se lå helt ud til havet. Da det var blevet lidt sent parkerede vi oppe i byen, men tidligt næste morgen kørte vi ned på en offentlig græsparkering lige ud til strandpromenaden, som er flere kilometer lang og med masser af boder, forretninger og restauranter – ca. 20 m fra vandkanten og offentligt toilet. Her var rigtig dejligt. Vi nød ikke at skulle noget et par dage. Vi betalte 10 leu for 2 dage.



Den 16. juli kørte vi videre op langs kysten til Eforie, som ligger lige ud til havet. Her var der campingpladser både i nord og syd. Vi gik en tur i byen. Vejret var lidt snusket. Bagefter kørte vi til

Constanta og parkerede på Ovid-pladsen foran det arkæologiske museum. Vi gik over til Akvariet for at se de fisk, som lever i Sortehavet. Vi stod i kø i over en time i øs-regnvejr. Bagefter så vi det arkæologiske museum, som absolut er et besøg værd. Derefter kørte vi til Mamaia, den sidste by ved Sortehavet. Der var betalingsanlæg ind til byen. Da vi spurgte hvorfor, svarede damen, at det var for at besøge byen, og at man skulle betale hver gang, man kørte ind. Det kostede 3 leu. Vi fandt en stor campingplads lige ned til Sortehavet. Her var rigtig mange telte, en del campingvogne og et par campere. Der var også mange store og små hunde, som tiggede lidt mad, hvilket man i øvrigt så rigtig mange steder. Langs stranden var der store flotte hoteller i flere rækker og mange strandboder.



Den 17. juli var det stadig gråvejr, så vi valgte at køre op til Tulcea, som ligger oppe i Donau-deltaet. Solen skinnede nu fra en skyfri himmel. Vi parkerede oppe i byen, handlede ind og gik en lang tur for at finde en færge, som kunne sejle os gennem deltaet til Sortehavet. Det lykkedes, men den sejlede imidlertid først næste dag kl. 14. Vi hentede bilen og parkerede nede ved floden på bane-gårdsparkeringen.

Solen skinnede, og det var dejligt varmt, da vi næste dag købte 2 enkeltbilletter til Sulina, 24 leu



pr. stk. Vi fik samtidig udleveret en fartplan. Kl. 13 gik vi om bord på færgen for at få en god plads ude bag i. Der var flere, der havde fået samme ide. På kajen holdt mange små varevogne, som



alle læssede varer ind på færgen. Der var et enormt leben. Kl. 14 sejlede vi – færgen var stuvende fuld. Vejret var dejligt, og turen ud gennem deltaet pragtfuld. Vi sejlede forbi små byer, der kun bestod af en række huse. Vi så storke i massevis og enkelte pelikaner. Flere store krydstogtskibe og tankskibe sejlede udenom os. Folk stod langs floden og fiskede, mange havde slået telt op. Der var flere stop undervejs, hvor folk kunne komme af eller på. Et sted skulle et køleskab af, som derefter blev fragtet videre i en robåd. Pludselig så vi rigtig mange storkeunger på vingerne – måske



100 – det var svært at sige. Efter at have sejlet forbi en del boligblokke lægger vi til i Sulina. Vi har sejlet 80 km på 3 timer, og turen er slut. Da vi stod af, kunne vi se mange mennesker, som lejede værelser ud. Eftersom vi ikke skulle overnatte, var vi kun interesseret i at få købt en billet tilbage og finde ud af, hvornår færgen sejlede igen. MEN der gik ingen færge tilbage før næste dag, og den færgen vi var kommet med sejlede først om 2 dage, altså måtte vi også leje et værelse. Kommunikation er svær, men hvis vi havde set ordentligt på fartplanen, som i øvrigt stod på engelsk, havde der ingen overraskelse været. Vi fandt en dame, som havde et ledigt værelse og fulgte efter hende langt hen ad havnekajen og op ad en lille jordvej. Vi var godt nok spændte på, hvad det var, vi fik. Men sikke en overraskelse. Vi stoppede ved det yndigste lille blå hus med hvide skodder. Konen, som ejede huset, kom ud og bød os velkommen. Vi betalte 100 leu for et smukt tårnværelse i gult med puder og flæser, 2 hvide håndklæder til hver og bad og toilet. Det var luksus. Så gik vi i byen og spiste. Bagefter travede vi ud til Sortehavet. Det var ved at tusse, så der var ikke mange mennesker på stranden, en dejlig stor sandstrand med boder og restaurant. Tilbage igen nød vi vejret på molen, inden vi gik i seng.

Næste morgen den 19. juli stod vi tidligt op og tog flyvebåden tilbage til Tulcea. Det tog kun 1 time, men hvor vi på den anden færgen sad uden for og havde den dejligste udsigt, sad vi her inden for



og så knapt så meget. Vi kørte ind til Galati, den sidste by inden grænsen til Moldava. Vi vidste ikke rigtig, om vi kunne køre gennem Moldava, så vi gik ind på et stort hotel for at spørge. De vidste det heller ikke, men en ældre herre, der stod ved siden af, mente godt, at det kunne lade sig gøre. Vi besluttede os for at køre til grænsen. Den rumænske vagt her var af en anden mening og bad os vende om og køre oven om Moldava, en tur på ca. 500 km. Vi vendte så om. Men da vi kom over på den anden side af huset, stod der en anden grænsevagt. Han syntes, vi skulle prøve. "I har intet at tabe, men 500 km at vinde, hvis I prøver", sagde han, så det gjorde vi. Det gik nemt. Vi udfyldte nogle papirer og betalte 5 EUR. Vi kunne derefter køre transit 800 m til Ukraine. Det tog ca. 2 timer fra den rumænske grænse til vi var i Ukraine. Vi kørte til Izmail for at overnatte. Vi fandt en plads foran en fabrik, hvor vi spurgte en meget "sort" arbejder, som kom ud fra fabrikken, om han troede, vi kunne overnatte der. Et øjeblik efter gik hen og hentede en vagtmand, som sagde ok. Han ville endda se efter os hele natten. Mens vi spiste aftensmad,

kom arbejderen tilbage, nyvasket og med vin, øl og noget på 38 % samt en stjerne med et barnehoved af rødt emalje til at sætte på tøjlet. Men inden vi nåede at få sagt rigtig tak, var han gået igen.

Næste morgen kom arbejderen igen. Vi fik sagt ordentlig tak og udvekslet e-mailadresser. Han kunne kun ukrainsk. Det kan vi ikke, men det var en god oplevelse. Så kørte vi ind til Izmail, en stor by med mange butikker og et kæmpe stationært marked. Vi vekslede penge, igen var det gratis. Vi handlede lidt ind i en lille butik. Varerne blev talt sammen på en lommeregner og bagefter kontrolleret på en kugleramme. Så gik vi en tur og prøvede at smage et glas KBAC (Kvas) – en drik man kan købe overalt i Ukraine – udskænket fra en lille tankvogn. Dieslen kostede her 5 kr. Vi kørte mod Odessa. Der var ikke så mange byer, men rigtig mange store marker, både med korn



og solsikker. I Satoka så vi en promenade til stranden og besluttede lynhurtig at tage en timestid på ryggen. Vi kørte videre og handlede grøntsager og frugt undervejs – 1 kg tomater kostede 2 kr., så vi købte 4 kg. Kl. 17.30 nåede vi Odessa og fik hurtigt øje på et campingskilt, men det var



nok også det eneste. Hver gang vi spurgte om vej, var der et nyt forslag til, hvor campingpladsen kunne være. Efter et par timer besluttede vi at køre mod øst. Der gik ikke lang tid, før vi kom ud til Sortehavet. Vi fortsatte langs havet, og ca. 5 km uden for byen var der en kæmpe campingplads lige ned til Sortehavet med strandpromenade, restauranter og kiosker – et rigtigt turistområde. Vi fik en plads i forreste række og kunne sidde og se ud over vandet. Toiletterne var åbne mellem 9.00 – 17.00. Det var ok med os, men hvad med dem i teltene?

Den 21. juli holdt vi badedag. Vejret og vandet var herligt. Om aftenen gik vi en tur for at finde ud af, hvordan vi kom ind til Odessa. Her var mange barer, restauranter med levende musik, ja selv en striptees-restaurant. Det var en rigtig dejlig aften ca. 30 grader, så det var svært at komme i seng.

Den 22. juli gik vi op til vejen og tog bus nr. 190. Vi viste chaufføren et billede af Marine-monumentet, som er en stor trappe og blev sat af lige foran. Oven for trappen ligger byen, der startede med et stort torv. Det var en flot by, men med mange store restaureringsarbejder.

Den 23. juli skinnede solen og det stormede en halv pelikan, da vi kørte videre sydpå. Vi holdt pause i Mykolajiv, en dejlig by. Videre til Kherson, en rigtig handelsby med forretninger og boder. Vi kunne ikke finde en parkeringsplads og måtte køre videre. Et godt stykke uden for byen så vi en dejlig badesø, så vi tog lige en dukkert, før vi kørte videre. Ved 18-tiden fandt vi en plads ca. 5 km fra Armiansk lige ned til floden. Her holdt 2 lastbiler, men de kørte begge efter et par timer.

Den 24. juli kørte vi videre til Krim gennem mange små byer, hvor man overalt kunne se de gule gasledninger både langs vejene og over vejene. Vi nåede halvøen Bakalska Kosa, som er et naturreservat med campingplads helt ude på spidsen. Det kostede lidt at køre derud. Herude lå rigtig mange ukrainere i telte og plastik. Nogle havde sofaer og borde med hjemmefra. De lå i et virvar. Vi parkerede på den sydlige del af tungen på vejen lige ned til stranden. Vejret var dejligt. Vi badede hele dagen. Der var ikke noget vand på pladsen, men næste morgen kom en traktor med en tank vand, så folk kunne fylde deres dunke. Opfindsomheden med hensyn til brusebad og



håndvask var stor. De fleste havde blot fyldt en 2 l sodavandsflaske med vand og hængt den op på nogle pinde med bunden i vejret – renligheden længe leve. Der var mange kæmpe vandmænd



– nærmest blågrå og meget fastere, end vi kender til. Toiletterne var et hul, der aldrig blev gjort noget ved. Men bortset fra det, så var det et helt vidunderligt sted.



Den 25. juli besluttede vi at blive en dag mere. Op ad dagen kom en tysk camper og lagde sig bag os. De fortalte, at de havde været flere dage undervejs i det nordlige Ukraine på grund af regn og oversvømmelser. Det havde vi ikke mærket noget til. Vi havde haft godt vejr på hele turen hertil. Om aftenen kom en ung mand og bad os flytte længere væk fra vandet, da der var lovet stormvarsel. Vi syntes nu, at vi lå temmelig højt, så vi blev enige med tyskerne om, at vi ville se tiden an. Det blev nu ikke så slemt med stormvejret, men mange telte og megen plastik var selvfølgelig blæst omkuld.

Den 26. juli kørte vi mod Czernomorskoe ca. 50 km. Vi kørte langs vandet. Der var få små byer og mange store marker. Efter ca. 40 km vrimlede det med turister. Vi gjorde holdt og handlede ind. Ca. 1 km længere fremme lå en masse telte langs stranden på flere kilometer. Vi kørte et godt stykke længere frem, hvor de lå knap så tæt. Vores bil var flere steder meget interessant, men her var der flere fremvisninger. Vi var også inde at se en bil – fol-

kevogn, som var købt i Tyskland. Manden, en russer, havde selv indrettet den som camper - ikke megen komfort men dog funktionel på mange måder. På pladsen kan man få vand fra en hane mellem kl. 7 og 10.

Næste morgen stillede jeg mig i kø til vand. Da det blev vores tur, bakkede Leif camperen op mel-



lem de ca. 15 mennesker, der ventede med deres dunke. Der var ingen sure miner, da vi tankede vores 150 l. Så kom skraldebilen. De kunne ikke løfte de tunge olietønder op på traktorens anhænger, så de tømte hver tønde med de bare hænder. Bagefter gik 2 mand med hver sin skraldesæk og samlede det op, de andre tabte. Pladsen var ok og lå ca. 50 m fra vandet. Toiletterne var også ok. Efter en god svømmetur, kørte vi videre til Czernomorskoe – der var der ikke meget at se. Vi kørte videre til Yevpatorija, en stor flot by med mange butikker og flere kæmpe markeder. Den så forholdsvis ny ud. Vi kørte langsomt igennem i håb om at finde en p-plads. Det lykkedes ikke, så vi måtte sige ”at her har vi været”. I Simferopol - Krims hovedstad parkerede vi på stationsområdet lige over for McDonald’s midt i byen og betalte ca. 20 kr. med overnatning. Stationen var noget af det flotteste, man kunne tænke sig – næsten en seværdighed. Flere folk sad med skilte om halsen, der fortalte, at de lejede værelser ud. Vi så på byen, som var meget langstrakt – ja flere kilometer. Om aftenen spiste vi på stationsområdet og så på alle de mange rejsende, der spiste eller bare sad og ventede på at skulle af sted.

Den 28. juli kørte vi uden for byen og drak morgenkaffe langs floden. Solen skinnede - 27 grader Efter kaffen kørte vi til Bakhchisarai. Vejen hertil var utrolig smuk, store flotte bjerge, med helt



unikke former. Her lå en stor og smuk katedral. På torvet sad flere og solgte gedemælk på soda-
vands- og colaflasker. Her ligger Khans Palads fra 16.-18. årh. – utrolig flot og ikke langt fra ligger
Maria Himmelfarts-kloster. Noget af klosteret og nogle af bygningerne omkring var bygget ind i bjer-



get. Fra klosteret kunne vi se over på et lille hus, hvor hele taget var dækket af bjerget. Der skulle være flere beboede huler/huse i området, men pga. af vej og trafik valgte vi ikke at køre højere op



i bjergene.

Vi kørte til en teltplads ved stranden ca. 6 km fra Sevastopol. Der var ingen vand at få. Turen hertil



var utrolig smuk med bjerge i flotte farver og formationer og mange rigtig gamle landsbyer.



Den 29. juli tog vi en slappe af dag. Om eftermiddagen gik vi en lang tur langs stranden. Vi havde fået øje på et eller andet længere mod syd. Det viste sig imidlertid at være en masse beton – måske et kajanlæg fra militærets tid. Tidligere var dette hjørne af Krim et lukket land for offentligheden.

Den 30. juli sejlede vi over fjorden til Sevastopol, hvor vi lagde til midt i byen. En flot by der bar præg af sin militærtid. Vi kørte videre mod Jalta og valgte vejen tættest på vandet. Det var et dårligt valg. Vi kørte mellem høje huse de fleste steder og kunne ikke se vandet. Hvis vi havde fulgt hovedvejen, havde vi haft en skøn udsigt.

Da vi nåede Jalta parkerede vi oven for trappen ned til strand og by ca. 5 minutters gang. På stranden var der sort af mennesker, så det var faktisk svært at finde en plads til sin strandmadras. Strandpromenaden, som også var byen, var utrolig smuk med palmer, restauranter, flotte butikker og al mulig optræden om aftenen – en rigtig ferieby. Her var meget varmt.(494)



Næste dag gik vi byen tynd. Ved middagstid tog vi færgen til Swallows Nest - et miniatyreslot på toppen af et stejlt bjerg. Turen foregik langs kysten og var rigtig dejlig. Fra båden så vi Liwadija Paladset, som var sommerresidens for den sidste russiske Zar. Om aftenen spiste vi en lækker



middag på en god restaurant.

Den 1. august kørte vi ad den store vej og havde nu en smuk udsigt over bjerge, hav og de små



byer, der spredte sig neden for. I den første by, vi kom til, ledte vi efter et supermarked men fandt ikke noget men derimod et forholdsvis stort marked med masser af små butikker/boder. De havde alt, hvad vi behøvede. Det tog lidt længere tid at finde tingene, men det var også sjovere. Vi nåede Malorechenskoya før frokost, hvor der var en meget stor campingplads på stranden. Turen hertil var meget flot – bjergene – havet – cypresserne op ad bjergsiderne og de små byer langs kysten. På pladsen var der 3 vandhaner på et rør, men det var ret sparsomt, hvad der kom ud. Om eftermiddagen gik vi en tur langs stranden og op i byen. En rigtig turistby med boder/butikker og et



væld af restauranter. I boderne og på stranden, hvor sælgerne gik rundt, solgtes tørrede små fisk, rejer og kager.

Næste dag badede vi til kl. 11 og kørte så til næste campingplads. Turen var bare så flot. Vi kunne se høje bjerge på ca. 1.200 m. Her var skarpe sving og mange – rigtig mange fotostop. Efter ca. 20 km var vi nede i dalen igen og kunne se campingpladsen. Da vi kom derned, viste det sig, at vi skulle over en lille flod for at komme ind på pladsen, men det gik fint. På pladsen var brusebad, hvilket vi ikke havde set siden pladsen i Odessa samt toilet. Kl. 16 kom tankbilen med vand, hvor vi hentede en dunk. Det var stadig lidt besværligt med det vand. Vi lå ved floden og havet, så der



var både rislen og bølgeskulp – skønt. I floden var der en der vaskede bil, en der vaskede op og en der barberede sig, så den kunne bruges til mange ting.

Den 3. august lånte vi en svensknøgle og åbnede for vandet i bruseren, som i øvrigt var gratis, hvorefter vi kørte over floden igen mod Sudak. I Sudak ligger en stor fæstning, som minder meget om den Kinesiske Mur. Der øvedes borgspil, som skulle opføres om aftenen. Det var alt sammen meget flot og velbevaret. Bagefter kørte vi ned til stranden og blev et par timer. Herfra kunne vi også se fæstningen – utrolig flot. Så kørte vi til Koktebel, hvor vi fandt en campingplads. Turen



hertil var endnu smukkere og igen med mange fotostop undervejs. På pladsen var der delfin-show, som desværre var begyndt, da vi kom. Overalt på strandene kom forskellige sælgere og solgte lidt



godt at spise og drikke. Vi spiste til aften på strandpromenaden, som var meget lang og hyggelig.

Den 4. august kørte vi til Feodosija. Temperaturen var steget fra 26 grader i morges til 36 grader.



Lidt øst for byen lå en meget lille plads med telte, men da vejen fulgte stranden de næste ca. 6 km, valgte vi at køre lidt længere frem, i den tro, at der var flere pladser. Det var der ikke, så vi parkerede ved slutningen af stranden og hyggede os der, indtil vi skulle sove. Så kørte vi ind og holdt på torvet i Primorskiy, som var en meget lille by tæt ved.

Den 5. august kørte vi til Kerch, som skulle være den ældste by i verden. Der var forholdsvis små bakker og kun enkelte landsbyer ellers udelukkende store marker på vej hertil. Fra bilerne foran os fløj i tusindvis af store flyvende græshopper op. Vi parkerede bilen og gik til fods rundt til alle seværdighederne. Det var en flot by – stor og åben. Specielt interessant var Mithridate bjerget, hvor man går 200 trin op og får en flot udsigt ud over havn, by, ruiner. Nedenfor lå en kirke fra det 8. årh.

Bagefter kørte vi ud for at se et meget stort og flot monument fra 2. verdenskrig, hvor 10.000



ukrainske soldater sammen med 3.000 mænd fra de omkringliggende landsbyer kæmpede mod tyskerne. Rundturen neden under monumentet tog ca. 1 time, bl.a. var der et stort rum fyldt med bamser og legetøjsbiler. Her havde man fundet 2 døde børn. Også i vor tid lægges der legetøj. Sidst på eftermiddagen kørte vi tilbage til Feodosija og lagde os på den lille teltplads. Her var klippestrand. Det havde vi ikke set før.



Den 6. august morgenbadede vi for sidste gang i Sortehavet, som var helt vidunderlig. Derefter



kørte vi til Dzhankoy og videre mod Melitopol. På vej hertil passerede vi en masse øer og inddæmmede søer, som var helt hvide i kanten af salt. Det var en utrolig smuk tur. Ligeledes kørte vi gennem et utal af små landsbyer, hvor folk sad og solgte lidt af det, de havde i haven. Efter Melitopol nåede vi Vasil'yevka, som lå ved Dnepr-floden. Vi ville have overnattet her, men der var ingen parkeringsmulighed. Lidt senere fandt vi en lille tank, hvor vi kunne overnatte.

Den 7. august kørte vi til Zaporizhzhya, hvor der skulle være en fæstning på øen Khortytsya. Vi opgav at finde den, men på tilbagevejen over en stor dæmning fik vi øje museet, som er en kopi af fæstningen. Her var meget smukt med klipper i floden. Et stort skib var ved at blive sluset igennem slusen, hvor det skulle sejle på floden under vejen. Videre til Dnipropetrovsk, hvor der lå en cirkus, som vi gerne ville se, men den var lukket om sommeren. Vi gik en tur i byen. Her var en stor forret-



ningsgade med store skyggefulde træer, hvor sporvognene kørte i midten. Turen hertil har været køn, store marker med solsikker men en utrolig dårlig vej. Undervejs så vi 3 små yndige kaffehuse med romantiske gardiner, hvor der holdt flere lastbiler. Vi troede desværre, at der kom flere, men nej.

Den 8. august stoppede vi i Kryvyi Rih. Vi gik en tur og handlede ind i en rigtig øst-butik. Så kørte vi til Kirovohrad, en køn gammel by.

Den 9. august kørte vi til Uman. Vejen var stadig meget dårlig. Det tog os 2 ½ time at køre 150 km, men en smuk tur med mange små landsbyer og store marker, som var ved at blive brændt af eller pløjet. Vi fandt Sofiyivka Arboretum, en gevaldig stor park med søer og springvand – store sten, der var gledet ud over hinanden og mange statuer. Hitler havde drømt om, at det skulle være hans hovedkvarter, men det blev ikke til noget. Vi var heldige at få lov til at følges med en gruppe unge studerende fra forskellige lande, som havde en engelsktalende guide med. Turen rundt tog ca. 3 timer – en stor oplevelse. Bagefter kørte vi ind til centrum og så byen. Videre østpå fandt vi

en 24-timers tank, hvor vi overnattede.

Den 10. august kørte vi mod Vinnytsya. På vejen stoppede vi i Haisyn – en lille provinsby, der er



værd at se. Den havde det hele, Katedral, kirke, butikker, kiosk og et stort torv. I Vinnytsya mødte vi de unge mennesker fra dagen før og fik et stor knus. På gågaden var et stort monument fra 2. Verdenskrig, hvor talrige brudepar blev fotograferet. Her var også et helt nyt butikscenter – stort og flot som i Vesten. Videre mod Khmelnytsky. På vej hertil fik vi en enorm tordenbyge med masser af regn. Da vi skulle til at køre igen, var der ca. 30 cm vand på gaden. Vi havde aldrig set noget lignende, der lå mudder og sten overalt. Ved skoven sad mange og solgte svampe. Vi kendte dem



ikke men købte nogle. De var gode.

Den 11. august skinnede solen, da vi kørte igennem Khmel'nytsky til Ternopil, hvor vi gik en tur. Der var et GUM-varehus – i en beskeden form. Katedralen havde meget kønne grønne spir.



En rigtig køn by. Vi kørte videre og fandt en 24-timers tank med et dejligt grønt område bag ved, ca. 60 km fra Chernivtsi.

Den 12. august kørte vi ind til Chernivtsi, en rigtig flot by med mange store bygninger, specielt Universitet var meget flot. Derefter kørte vi videre til grænsen. Vi havde prøvet at finde en vulkanisør, da vores fordæk var totalt nedslidte – nye fra sidste år. Styretøjet var simpelthen kommet ud af sporing på grund af de dårlige veje. Vi fandt ikke rigtig nogen og ville prøve i Rumænien. Vi turde simpelthen ikke køre op i bjergene med dem. Efter en time var vi tilbage i Rumænien.

Den 13. august kørte vi til Suceava, hvor vi fandt en dækmand. Han kunne have dækkene fremme ca. 4 timer senere. Ved en kundes hjælp, han talte engelsk, sagde vi ja tak til dette. Herefter tilbød kunden at køre os de ca. 10 km ind til byen og hente os igen ved 14-tiden, hvor dækkene ville være fremme. Kl. 16.30 var dækkene monteret, men nu viste det sig, at det med sporingen havde han ikke helt forstået. Det kunne ikke klares der. Vi betalte 260 EUR og kørte videre for at finde en, som kunne spore hjulene. Ca. 2 km længere fremme fandt vi en, der havde alt det moderne udstyr, men desværre - efter gentagne forsøg var vi langt fra sikre på, at det var i orden. Vi betalte 190 leu ca. 380 kr. Derefter kørte vi gennem Radauti mod Sucevita, hvor vi overnattede på en stor p-plads. Turen hertil var meget smuk med små landsbyer, dale og bakker.

Den 14. kørte vi til klosteret Sucevit. Der var omkørsel. Vi fik at vide, at broen dertil var brudt sammen på grund af vandmasser fra uvejret. Omkørselsvejen var en jordvej gennem det lokale mar-



ked, der var kæmpe stort. Her var masser af mennesker, biler, cykler og hunde. Alt var kaos, men forbi kom vi da. Da vi var kommet forbi, kunne vi se broen, hvoraf en tredjedel manglede. Store arealer af siderne ved floden var også skyllet væk af de store regnmængder, der var kommet for ca. 1 måned siden. Det så voldsomt ud. Da vi kørte videre, var der flere steder, hvor halvdelen af vejen var væk og et sted manglede et halvt hus.



Vi nåede til Sucevita Klosteret, der var det største i Bukovina Regionen. Der var flotte fresker både ude og inde. Så kørte vi over passet Ciumarna til Moldovita Klosteret. Det var knapt så stort men meget charmerende og ligeledes med mange smukke fresker. Derefter videre til Campulung



Moldovenesc, hvor vi gik en tur. Vejen til Vatra Dornet bar ligeledes præg af de store oversvømmelser. Vi fandt en dejlig p-plads lige ned til Dorna-floden, hvor vi kunne sidde ude hele aftenen.



Ved 21-tiden kom en spansk camper og lagde sig ved siden af.

Den 15. august gik vi en tur langs floden og handlede ind i supermarkedet, som lå lige ved siden af, inden vi kørte mod Bistrita. Der var et ekstremt vejarbejde og meget snoede veje gennem bjergene. Det var ret anstrengende. Vi gik en tur i byen, sød og charmerende. Derefter kørte vi til Dej, hvor vi ligeledes gik en tur. Her lå alle butikkerne inde bag almindelige døre og med små og mellemstore vinduer – en sød by. Det var ved at være sent, så vi holdt ind ved en parkering på vejen. Hele aftenen kørte biler og en enkelt hestevogn uden lys ud fra en lille jordvej ved siden af. I morgen vil vi se, hvad der gemmer sig oppe på bjerget.

Den 16. august om morgenen gik vi de ca. 2 km op ad bjerget og kom til en lille landsby Moncel på ca. 15 huse. Så fik vi da vores nysgerrighed stillet. Vi kørte videre nordpå gennem Baia Mare, en stor forretningsby og videre til Baia Sprie, en meget charmerende by med en skøn trækirke, som lå ved en sø, som imidlertid ikke var tilgængelig, så vi vendte om. Vi spurgte i byen efter bademuligheder. En ung pige fortalte med strålende øjne om en meget stor sø og campingplads i Apa ca. 60 km derfra. Vi fandt søen og slog os ned. Her var rigtig dejligt. Campingpladsen lå længere fremme, så vi blev på marken foran.

Næste dag da vi vågnede, gik en bonde med sine 2 køer rundt om bilen. Vi hilste godmorgen og tilbød ham en kop kaffe, som han takkede nej til. Så gik vi ned til søen og badede. Bagefter gik vi over for at se campingpladsen. Den lå dejligt med vand på 3 sider. Der var 18 udendørsbrusere, godt nok uden vand. Toiletbygningen lå uden for pladsen og var af nyere dato. Resten af dagen hyggede vi os ved søen.



Den 18. august efter morgenbadet kørte vi til Satu Mare, hvor vi spiste frokost, inden vi kørte over grænsen til Ungarn. Det gik hurtigt. Vi overnattede ved Tesco, et stort supermarked, som har åbent 24 timer.

De næste 2 dage brugte vi ved termalbadet i Tiszaujvaros og i Miskolc. Termalbadet i Miskolc ligger inde i et bjerg, hvorfra der er udgang til de udendørs bassiner. Dejlige bade begge to.

Efter Visegrad fandt vi en offentlig parkeringsplads lige ned til Donau, hvor vi kunne bade og vaske tøj. Vi lå sammen med 3 telte. Ved siden af var en stor campingplads med alt udstyr.

Hjemturen gik gennem Slovakiet og Tjekkiet, et lille stykke af Polen og så var vi i Tyskland. I Weisswasser besøgte vi vores tyske venner, som vi havde truffet i Ungarn for 26 år siden.

Det har været en rigtig dejlig og oplevelsesrig tur. Alle har været søde og hjælpsomme. Med hensyn til sproget har det været svært. Ikke mange taler engelsk eller tysk, men man kan jo heldigvis komme langt med fingersprog. I Ukraine kunne vi ikke læse skiltene, men lærte os de 4-5 første bogstaver udenad, så det gik rimeligt. Ukraine er et flot land med bjerge, klipper og dale. Store og små byer er spredt ud over landskabet, og der er store marker med korn, majs og solsikker. I Ukraine er der virkelig stor forskel på land og by. De større byer har store brede gader og store flotte bygninger, og i de helt små landsbyer, lever de som vi gjorde for 50 år siden. Der er katedralerne med deres løgformede kupler. På Krim er der mange turister langs kysten på grund af havet. Byerne lever udelukkende af dem. Her findes mange store og små vilde hunde, som strejfer omkring efter mad.

Rumænien er også et meget smukt land med helt moderne byer og mange små landsbyer, som ikke er fulgt med tiden. Men også helt almindelige byer med hver deres særpræg. Selv i de lidt

større byer kører hestevogne, på landet er der også oksekærrer. Mange storkereder pryder lysma-
sterne langs vejene. Befolkningen er venlig og hjælpsom. Der er bjerge på over 2.400 m o.h. og
med evig sne i vejkanten. Her er meget store landbrug med korn, majs og solsikker.

Vi mødte ikke en dansk bil, før vi nåede Berlin. I de ca. 2 måneder vi har været af sted, har vi kun
talt med et engelsk par i Bukarest og en tysk familie på Krim. Vi har kørt ca. 9.000 km og brugt 830
l diesel. Hvis nogen ønsker at høre mere om vores tur, er I velkomne til at ringe.

Feriehilsen
Hanne & Leif (1439)
+45 59 52 20 40

